Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрацiя пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакцiя ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администрацiи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинцiи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 198.	Нинѣ: Завтра:	гр. к.	Антiма см. Вавил. см.	рим. к.	Никодима Людмилѣ	Четверъ 15 (3) вересня 1892.	Входъ сонця 5 г. 39 м.; заходъ 6 г. 11 м. Баром. 768 терм. + 24 2' + 12 2'	Рôкъ II.

Ухвалы краевои комисiѣ промысловои.

Дня 8 с. м. въ будынку соймовôмъ пôдъ проводомъ Маршалка краевого вôдбуло ся засѣданє кр. комисiѣ промысловои. На засѣданю були пп.: ґр. Вол. Дѣдушицкiй, Вол. Федоровичь, Франке, Меруновичь, Романовичь, Щепановскiй, Солтиньскiй, Вайґель, Верешиньскiй и Захаревичь. Секретарь комисiѣ п. Старкель.

П. Романовичь, членъ Выдѣлу краевого, здавъ справу зъ дѣяльности вôддѣлу адмін. за часъ вôдъ 6 марця до 8 вересня с. р. Секцiя вôдбула въ тôмъ часѣ одинайцять засѣдань, на котрыхъ рѣшила мѣжь иншимъ слѣдуючѣ справы:

1. Удѣлила беззворотнѣ запомоги товариству кушнѣрôвъ и бѣлошкôрниковъ въ Тысьменици, тов. ґарбарôвъ въ Угновѣ, а зворотну запомогу на матерiялъ шевскôй школѣ въ Угновѣ и коронкарскôй школѣ въ Закопанôмъ.

2. Потвердила орґанiзацiю трехъ новыхъ школъ промысловыхъ въ Бродахъ, Новôмъ Торзѣ и въ Стрыю и завôзвала громады въ Городку, Сяноцѣ, Снятинѣ, Андриховѣ, Добромили, Долинѣ, Калуши, Радимнѣ, Старôмъ мѣстѣ, Теребовли, Залѣщикахъ, Золочовѣ, Чортковѣ, Мостискахъ и Рогатинѣ до рѣшеня ухвалъ що до заложеня доповняючихъ школъ промысловыхъ.

3. Рѣшено выслати учителя кошикарства до Джурова въ пов. снятиньскôмъ, де повѣтъ дає мешканє для школы и учителя, а властитель матерiялъ кошикарскiй.

4. Надано стипендiѣ ученикамъ краєвыхъ школъ фаховыхъ въ Закопанôмъ, Коросьнѣ, Глинянахъ и декотрыхъ школъ въ заходнôй Галичинѣ.

Справозданє се приняла комiсiя до вѣдомости.

Вôдтакъ представивъ п. Романовичь прелiмiнарь выдаткôвъ зъ фонду краєвого на промысловѣ цѣли въ р. 1893. Ухвалено буджетъ въ загальнôй сумѣ выдаткôвъ 166.133 зр., а при позицiи беззворотныхъ запомогъ на цѣли промысловѣ ухвалено вôдослати до адмiнiстрацiйнои секцiи таку резолюцiю:

„Зъ кредиту, признаденого на беззворотнѣ запомоги на цѣли промысловѣ, маѣ комiсiя призначати часть сумы на роботу промыслу артистичного зъ тою засторогою, що выконуючiй роботу ужиє до помочи робôтникôвъ, вывченыхъ за стараньємъ краєвои комiсiѣ для справъ промысловыхъ и Выдѣлу краєвого."

Потôмъ п. Романовичь здававъ справу зъ дѣяльности комiсiѣ за часъ вôдъ серпня 1881 до конця серпня с. р., почôмъ рѣшено, щобы Выдѣлъ краєвый внѣсъ такѣ ухвалы до Сойму:

1. Высокiй Соймъ зволить завôзвати ц. к. Правительство до выданя порученя политичнымъ властямъ першои инстанцiѣ, щобы яко власти промысловѣ спонуковали майстрôвъ до посыланя термiнаторôвъ на доповняючу науку промыслову.

2. Высокiй Соймъ зволить ухвалити, щобы громадѣ м. Коросна за вôдданє выставленого нею будынку для краєвои школы ткацкои и на мешканє для управителя и инструктора школы платити зъ фонду краєвого рôчный чиншъ въ сумѣ 500 зр. и признати єй дальшу беззворотну запомогу въ сумѣ 5000 зр. а. в.

3. Высокiй Соймъ зволить пôднести кредитъ на уряджене механiчно-технольоґiчнои стацiѣ досвѣдной при ц. к. школѣ полiтехнiчнôй у Львовѣ до 7.500 зр., платныхъ въ трехъ рôчныхъ ратахъ, зъ котрыхъ послѣдна буде вставлена до прелiмiнаря краєвого на рôкъ 1894.

Секретарь п. Старкель внѣсъ справу перенесеня колодѣйскои школы зъ Товстого до Грималова.

Ухвалено: приняти зôбовязаня Рады пов. въ Скалатѣ, котра призначила 4800 зр. на купно ґрунту, будову потрѣбныхъ будынкôвъ и перенесенє школы до Грималова; признычити на тую саму цѣль кромѣ сумъ, вставленыхъ до прелiмiнаря школы на р. 1893, пôдмогу зъ фонду краєвого 300 зр.; узнати школу колодѣйску въ Грималовѣ за краєвый вакладъ ажь тогды, коли будуть будынки готовѣ, а школа зôрґанiзована.

Въ справѣ школы кошикарскои въ Яслѣ рѣшено перенести початковѣ курсы єѣ до Сколишина, а въ Яслѣ зôставити робôтню для сырого выробу; и старати ся о завязанє спôлкы для пôдпираня промыслу кошикарского.

Въ справѣ утвореня ткацкои школы въ Городенцѣ ухвалено: урядити и утворити ткацку школу въ Городенцѣ, якъ лише тамошна спôлка буде зареєстрована, и признати зъ кредиту на новѣ варстаты суму до 1700 зр. на уряджене будынку и школы.

Принято до вѣдомости и потверджено спосôбъ, якъ уряджено гончарску школу въ Товстôмъ.

Товариству выробу церковныхъ ризъ въ

1

Факiръ.

Пригода, въ котру нѣхто не повѣрить.
Написавъ Л. Буссна̂ръ.

Таки разъ на вôльнôмъ мѣсци!...

Подаю ся вже заедно полутемнотѣ, що важкою тѣнею окружає величезнѣ пнѣ пралѣса, а котра вже черезъ кôлька днѣвъ придушувала мене, якъ той муръ вязницѣ, черезъ котрый годѣ добути ся, и будила въ менѣ невысказану тугу за сонцемъ, що упорно ховало ся за непроглядным зворомъ старого пралѣса. Я напруживъ послѣднѣ силы, абы выйти зъ тои задухи, наповненои троячою вогкостiю зъ тои землѣ, засѣяннои вѣковѣчнымъ ломачемъ, вôдъ котрого заносить трупѣючими пнями и орґанiзмами — зъ землѣ, покрытои мѣсцями мохомъ и лишкамъ зѣлемъ, пôдъ котрымъ ажь кипить вôдъ всякого поганого хробацтва та небезпечныхъ гадюкъ.

Ажь ось наразъ опинивъ ся я на сонечнôмъ свѣтлѣ и майже ажь ослѣпъ выйшовши нагло зъ темноты въ море свѣтла. Скôнчилась вже мрачна самота зô всѣма своими небезпечностями, зъ всѣма тыми засѣдками и примаками, що грозять хочь бы й найвôдважнѣйшому — зъ тою пригнетаючою понуростею, що годна зломити и найвытревалѣйшого!...

Пôдъ широкимъ небомъ!... То посередъ широчезного лѣса полянка, де богиня цвѣтôвъ розсыпала въ дивнôй мѣшанинѣ всѣ свои скарбы. Яке то богатство теплого пôдсоня, яка мѣшанина пнучихъ ся и вючихъ ся ростинъ, билинокъ и листя повныхъ соку, якѣ цвѣты въ тысячныхъ краскахъ, зъ котрыхъ колiбрi спиває заманливѣ солодощѣ. То выбране мѣсце пречудныхъ зазулинцѣвъ, то рай тыхъ любимцѣвъ, що вють ся по величезныхъ пняхъ и чѣпають ся ихъ колодъ, що впивають ся въ ихъ душу, а высысаючи зъ нихъ соки розвивають ся въ горѣ такимъ величавымъ листємъ, такими красками цвѣтôвъ, що подорожный одушевленый тымъ дивомъ, мало що не крикне зъ подиву. То правдивый пташинець, де кричить папуга, де зôтхає токкаро, де поспѣває собѣ туканъ, де шелестить колiбрi и де колишесь на галузю акробатъ, званый сапаю!

* * *

Пять людей, що мене проводили и несли мои невеличкѣ вузлики, стають хвилями пôдъ ними и утомленѣ та не чутливѣ на всѣ тѣ дива, що ихъ окружають, лишь пытають мене очима.

— Станемо тутъ таборомъ — кажу до нихъ; ставте на борзѣ колибы, завѣсьте сѣтку на постѣль и прилагодьте ѣсти!

На той приказъ, ожиданый нетерпеливо, кинулись заразъ до роботы оба индiйскѣ кулi, Самi и Ґравдо, оба каєньскѣ мурины, Морґанъ и Данило, словомъ всѣ, кромѣ мого кухаря Хиния Лi, непоправного нероби.

А хочь мои запасы минули ся, то маю за то бодай власного кухаря, котрый однакожь змушеный нинѣ прилагодити страву, яка попаде ся, а котра зъявить ся намъ тутъ въ видѣ леґвана, тамъ въ видѣ черепахи, ще де инде яко кайманъ, а лишь рѣдко въ видѣ якого птаха або звычайнои звѣрины.

Нинѣ день посту, бо маємо лишь кôлька жменѣ стухлои муки манiоковои. Лi дивить ся на мене рôвнодушно своими косыми очима, а не маючи що лѣпшого робити, курить опiюмъ и тымъ вôдганяє собѣ голодъ, а тымчасомъ єго товаришѣ рубають галузє та обтѣсують гнучкѣ колики, зъ котрыхъ має станути провѣзна колиба. Якъ правдивый Азiятъ, Лi боить ся, абы дуже не наробивъ ся, и держить ся лишь того, що до него належить. Анѣ за цѣле „царство небесне" не врубавъ бы хочь бы однои галузки, хиба щобы нею пôддержувати огонь въ своѣй на борзѣ прилагодженои кухни.

А въ моѣй души сумъ и невдоволенє стають чимъ разъ бôльшѣ, коли собѣ подумаю, що встанемо знову голоднѣ вôдъ стола. Наразъ чую падъ нами якiйсь страшный крикъ. То стадо птахôвъ, якъ цитрина жовтыхъ, лѣтає сполошене и перелякане понадъ вершками деревъ. Велика чорна малпа лазить оглядно, якъ той злодѣй, по магоньовыхъ галузяхъ, на котрыхъ кôнцяхъ высять бôльше якъ шѣстдесять метрôвъ въ горѣ сотки гнѣздъ.

Дивлю ся, а малпа якъ бы наумысно длятого, що то такъ небезпечно, пне ся на

Коросне и тремъ приватнымъ подприимцямъ рѣшено удѣлити 4000 зр. позычки.

Кромъ того полагоджено ще богато иншихъ справъ адмiнiстрацiйныхъ.

Перегляд політичный.

Чехи носять ся зновъ зъ гадкою высылати адресу до Короны. Ото зъ Праги доносять, що тамъ незадовго вôдбуде ся конференцiя Молово- и Старочехôвъ та шляхты, на котрôй буде обговорювати ся справа спôльнои адресы.

Зъ Черновець доносять, що на вчерашнôмъ засѣданю буковиньского сойму прийшло до якоись острои стрѣчи межи румуньскою партiєю а сполученою партiєю Русинôвъ и Нѣмцѣвъ. Пос. Кохановскiй зажадавъ насамперѣдъ верiфiкацiѣ выборôвъ, а коли тому маршалокъ спротививъ ся, вышли нѣмецкi, рускi и польскi послы зъ салѣ.

Ходить чутка, що межи Францiєю а Россiєю прийшло до порозумѣня що до заключеня якогось рода угоды военнои, котра мѣстить въ собѣ проґраму операцiй военныхъ, котрi мали предприняти обѣ державы въ певныхъ маючихъ близше означити ся выпадкахъ. Здаєсь однакожь, що то єсть лишь поголоска безъ всякои фактичнои пôдставы.

Зъ Парижа доносять, що межи Ґiрсомъ а Рiботомъ не вôдбуде ся вже друга конференцiя а то длятого, що тамъ наспѣла зъ Петербурга вѣсть, що Ґiрсъ незадовго вже перестане бути мiнiстромъ справъ заграничныхъ и длятого дальшi конференцiи зъ нимъ не мали бы нѣякого практичного значѣня.

Новинки.

Львôвъ дня 14 вересня.

— **Громадѣ Утѣшкôвъ,** въ золочѣвскôмъ повѣтѣ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на докôнченє будовы школы.

— **Именованя и перенесеня.** Надзв. професоръ математики на Унiверситетѣ львôвскôмъ, дръ Iосифъ Пузина, именованый звыч. професоромъ тогожь предмету въ тôмъ унiверситетѣ. — П. Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. ветеринаря пов. Петра Гнатевича зъ Косова до Щаковои, а оглядача худобы и продуктôвъ звѣрскихъ Леопольда recte Лейзора Урiха зô Щаковы до Косова. — П. Мiнiстеръ просвѣты посунувъ Вiнк. Реґ.да фах. учителя въ школѣ промыслу деревного въ Закопанôмъ до I. клясы ранґи державныхъ урядникôвъ.

— **Ц. к. Дирекцiя зелѣзниць державныхъ** оголошує: „Зъ днемъ 1 жовтня увôйде въ житє тарифа для перевозу особъ и пакункôвъ межи стацiями корол. саксоньскихъ зелѣзниць державныхъ и округа дирекцiйного зелѣзничого Ерфуртъ въ одного боку, а Краковомъ и Пôдволочисками зъ другого боку. Примѣрники того додатку можна получити въ ґенеральнôй Дирекцiи и въ стацiи Пôдволочиска по цѣнѣ 20 кр. а. в. за штуку“.

— **Выдѣлъ товариства „Просвѣта“** на послѣднôмъ своимъ засѣданю ухваливъ пожертвувати на руки „Шкôльнои Помочи“ въ Коломыи 25 зр. запомоги на цѣли першои рускои клясы, котра має вôдкрыти ся при коломыйскôй ґiмназiѣ. Помôчь для ученикôвъ тои клясы потрѣбна, бо родичѣ мусять купувати другiй разъ книжки, а бѣднѣйшимъ се за трудно. Прикладъ „Просвѣты“ повиненъ заохотити всѣхъ до складаня жертвъ для тыхъ ученикôвъ, пересылаючи ихъ „Шкôльнôй Помочи“ въ Коломыи въ руки всч. о. Клима Кульчицкого.

— **Змѣна прозвища.** Кс. Iосифъ Беднажь зъ Нового Торгу дôставъ вôдъ ц. к. Намѣстництва дозвôлъ называти ся Беданьскимъ.

— **Великодушный записъ.** Iосифъ Калiкстъ Гватъ тр. им. зô Стенелiѣвъ Гогендорфъ, властитель дôбръ Шутроминцѣ въ пов. залѣщицкôмъ, ц. к. Пôдкоморiй и кавалєръ мальтаньскiй постановивъ цѣлый свой маєтокъ записати въ хосенъ краю и суспôльности, щобы тымъ дати доказъ любови вôтчины. П. Гогендорфъ зробивъ сей записъ зъ нагоды сподѣваного, а потôмъ вôдкликаного приѣзду Є. Вел. Цѣсаря до Галичины хотячи тымъ способомъ высказати такожь любовь, почесть и преданнôсть для Найясн. Монарха. Въ тôй цѣли актомъ даровизни и своєѣ послѣднои волѣ зъ даты: Львôвъ дня 28 серпня 1892 призначивъ на выпадокъ своєѣ смерти добра Шутроминцѣ разомъ зъ цѣлымъ мертвымъ и живымъ инвентаремъ, всѣми правами и т. п., дальше 150.000 зр. въ заставныхъ листахъ гал. Тов. кред. земского, вкôнци всякiй иншiй маєтокъ, котрый въ хвили смерти єго буде єго власностiю — на утворенє фондацiѣ єго имени пôдъ назвою: Высша школа рôльнича въ Шутроминцяхъ фондацiѣ имени I. К. Г. Гогендорфа. Заданємъ и цѣлею тои фондацiѣ має бути пôднесенє рôльництва, а тымъ самымъ и добробыту въ краю заложенємъ и удержуванємъ по вѣчнi часы въ Шутроминцяхъ высшои школы рôльничои для христiяньскои молодежи рускои и польскои, урядженємъ и веденємъ взôрцевого господарства въ Шутроминцяхъ, стипендiями рôльничими и т. п. Дôбръ Шутроминцѣ не можна буде въ жаденъ способъ вôдпродати, анѣ замѣнити, анѣ выарендувати, тôлько мусять бути по вѣчнi часы въ зарядѣ фондацiѣ. Зарядъ фондацiѣ повѣривъ фундаторъ ц. к. Намѣстництву, котре має єѣ ввести въ житє найдальше до десяти лѣтъ по смерти фундатора. У всѣхъ справахъ що-до заряду призначивъ фундаторъ дораджуючiй голосъ ц. к. гал. Товариству господарскому. Ц. к. Намѣстництво въ порозумѣню зъ гал. Товориствомъ госп. уложить статутъ фундацiѣ и перешле фундаторови найдальше за шѣсть мѣсяцѣвъ до принятя.

— **Пôдпалъ.** Въ понедѣлокъ вечеромъ о год. 9 почули стражники акцизовi въ касарняхъ коло рогачки янôвскои у Львовѣ, сильный гукъ, якъ бы вôдъ выстрѣлу. Выбѣгши на гостинець, побачили огонь на даху будынку. Кинулись скоро на пôдъ, загасили огонь и найшли куснѣ пуделка тектурового, намоченого нафтою, а притôмъ ще й куснѣ шкла зъ якоись судины. Очевидно тымъ способомъ хотѣвъ незловленый ще дотеперъ пôдпалникъ пôдпалити дôмъ. Вôнъ утѣкъ, закимъ ще его прила̀дъ выбухъ.

— **Не на село людей дурити!** Якiйсь Ф. Мiслєръ въ Бремѣ, що перевозить людей до Америки, задумавъ зновъ дурити нашихъ селянъ, щобы зъ того мати заробокъ. Порозсылавъ по цѣлôй схôднôй Галичинѣ вôдозвы до нашихъ селянъ, писанi по руски, и въ нихъ вôдраджує людямъ зандрувати до Россiи, але за те радить выбирати ся до Америки, де нѣбы то людямъ дуже добре дѣє ся. Притôмъ вôнъ готовъ помагати людямъ до емiграцiѣ, розумѣє ся, щобы вызыскати селянъ. Вôдозвы тi посылає вôнъ звычайно до арендарѣвъ жидôвъ а тi розносять ихъ дальше помѣжь народъ, и такъ уже досить збаламученый. Въ листѣ тôмъ зве вôнъ нашихъ селянъ глупыми и легкодушными за те, що идуть до Россiи, але колибъ они послухали рады тои пiявки людскои и ишли до Америки, то хиба справдѣ дали бы доказъ, що на село людей дурити. Але такъ зле не єсть. Пора вже добрый розумъ мати и не змѣрявши броду не лѣзти въ воду, бо утопити ся легко. Остерѣгаємо нашихъ селянъ передъ тымъ листомъ Мiслєра, щобы не дали баламутити себе.

— **Процесъ о велике ошуканьство** має вôдбутись — якъ пишуть вѣденьскi дневники — передъ судомъ присяжныхъ у Львовѣ. Обжалованымъ єсть Саломонъ Зельцеръ, властитель большои посѣлости. Увязненый въ Золочевѣ и приставленый до Львова рекурувавъ противъ акту обжалованя, але безъ успѣху. За кавцiєю 20.000 зр. полишено єго на волѣ.

— **Змѣна властителѣвъ.** Добра Креховичѣ, въ пов. стрыйскôмъ, занимаючi 2.600 морґôвъ, купивъ Волод. Пострускiй вôдъ жидôвъ Крайберґôвъ за 265.000 зр.

— **Страшна пригода.** Минувшого тыждня вô второкъ учитель зъ Королика польского коло Сянока, Брониславъ Шолдра пôшовъ зъ Кропачекомъ, сыномъ лѣсничого въ Яслискъ, на ловы. Въ лѣсѣ стали собаки зъ собою кусати ся. Щобы ихъ розôгнати, Шолдра обернувъ набиту стрѣльбу кольбою вôдъ себе и зачавъ нею бити собакъ. Ударивши кольбою собаку, потрясъ стрѣльбу такъ, що курокъ упавъ, а цѣлый набôй пôшовъ єму прямо въ груди, черезъ що вôнъ сейчасъ померъ. Шолдра мавъ ледви 24 роки. Пригоду тую видѣли два хлопцѣ, що мали наганяти звѣрину.

найтоншу и дуже крыхку галузку та лагодить ся выдирати гнѣздо, абы вôдтакъ зробити собѣ празникъ зô всего, що въ нѣмъ знайде. Тому то и птахи пôдняли такiй крикъ, а очунявши зъ переляку, стали теперь безъ страху кидати ся на розбôйника и колоти єго дзюбами.

Лi засмѣявъ ся зъ радости, побачивши, що я набиваю свôй малый карабiнъ Ветерлього и якъ змѣряю ся на того чотирорукого звѣра зъ такимъ напруженємъ, якъ колибъ вôдъ того зависѣло цѣле моє житє. Выстрѣлъ понѣсъ ся по душнôмъ, розпаренôмъ воздусѣ: кочкоданъ, поцѣленый въ саму грудь, пустивъ ся галузи, завивъ вôдъ болю и кинувъ собою на землю, перевернувшись ще кôлька разôвъ у воздусѣ и упавъ може на двацять крокôвъ вôдъ насъ.

Десять кiльоґрамôвъ свѣжого мяса! Тожь то буде пиръ для выголоднѣвшихъ.

Поставившись такъ о нашi жолудки ажь на два днi, протягнувъ ся я на своєй завѣшенôй постели та закуривши ставъ думати думку, доки ажь Лi не прилагодивъ пôсля своеи выдумки печеню, котру Провидѣнє такъ несподѣвано намъ прислало.

* * *

Мы повечеряли дѣйстно знаменито. Лi самъ собѣ перевысшивъ. А що не було нѣ перцю, нѣ соли, то додавъ до печенѣ якогось иншого корѣня такъ богато, що намъ ажь ротъ пащѣвъ вôдъ него.

Незадовго буде вже девята година а нѣкому не хоче ся спати. О тôй порѣ мôй таборъ спить звычайно вже глубокимъ сномъ. Але мы того вечера при такôй страшеннôй спецѣ а очевидно и вôдъ того, що воздухъ бувъ наповненый електрикою, були якiсь такi роздразненi, якъ тi коты, що чують надходячу бурю, и очи намъ не замыкали ся.

Зъ лѣса долѣтають до мене всѣлякi звуки зъ такою силою, що роздразнюють мене ще бôльше и доводять до того, що мене бере ся якась непоборима безсоннôсть. Кровь бє менѣ до головы, въ ухахъ менѣ гудить и я перевертаю ся на своєй постелѣ та проклинаю тi крики: то чути, що выє сумно якась мавпа, що учепила ся хвостомъ за гиляку та повисла головою въ долину, то зновъ що ревє десь глухо яґваръ, що гонить за добычею, то вôдтакъ несесь лопôтъ та шумъ крылъ цѣлого стада птахôвъ, що летять горою глядаючи, де бы могли напити ся теплои звѣрячои крови; чую навѣть той легонькiй шелестъ якоись гадюки пôдъ бурянами, чую тôй легонькiй скреготъ комахи, що заєдно обгризає стебелця травы та пеньки буряну.

Мôй неспокôй стає чимъ разъ бôльшiй, ажь вже такъ переходить въ горячку, котра въ тыхъ краяхъ приходить дуже скоро по великôмъ напруженю силъ. А въ декотрыхъ хвиляхъ чую, що на менѣ спочивають темнi очи Инда Самiґо, котрого дивує моя мовчаливôсть; бо бувало розговорюю зъ нимъ дуже радо що вечера. А умѣє вôнъ богато, богато розказувати: не знаю, кôлько вже свѣта вôнъ видѣвъ; знає на скрозь свою вôтчину, Индiю, и иншi осады анґлiйскi, знає Антiллѣ, Камбоджу, островы въ Тихôмъ океанѣ... словомъ старый то пройдисвѣтъ; єго наглядне а завсѣгды займаюче оповѣданє, єго пригоды и дѣла збогатили неразъ мôй записникъ.

* * *

Я зѣвнувъ и закуривъ собѣ мабуть вже десяту папѣроску.

— Правда, пане, що хотѣлось бы тобѣ заснути? — спытавъ мене нара̀зъ Индъ грубымъ, трохи непевнымъ голосомъ.— Знаєшь... я умѣю наслати спанє... коли хочешь...

— Невжежь ты маґнетизеръ?

— О... о... маґнетизеръ! — каже вôнъ на то зъ погордою.

— Кажуть, що факiры въ вашôмъ краю мають якусь дивну силу... може й ты факiръ?

— Може бути!

Я вже давнѣйше пôдозрѣвавъ мого слугу, що вôнъ оденъ зъ тыхъ людей, котрыхъ розсылають индiйскi тайнi союзы або секты по цѣлôмъ свѣтѣ за своими краянами. Тi аґенты вôдвѣдують своихъ одновѣрцѣвъ, приносять имъ вѣсти про ихъ касту або ихъ родину, несуть имъ потѣху и заохоту, подають помôчь лѣкарску, а вернувши ся назадъ стають ся зновъ ихъ довѣрочными посланцями.

А однакожь менѣ и на гадку не прийшло, щобы Самi мôгъ бути однымъ зъ тыхъ небезпечныхъ сектярѣвъ, що ихъ выховують брамiны, и вôдъ котрыхъ они переймають якусь дивну, мало що не надприродну силу.

— **Огонь.** Въ Буцневѣ, въ пов. тернопôльскôмъ, погорѣло дня 9 с. м. вôсѣмь загородъ селяньских зô всѣмъ сгорôчнымъ вбôжемъ. — Про малый огонь доносять зъ Пôдгаєць. Горѣла реальнôсть Ивана Лѣвого, але огонь за пôвъ годины згашено.

— **Всѣхъ дрогобицкихъ фризіеровъ** крôмъ одного засудивъ инспекторъ санітарный, дръ Барицкій, на кару грошеву, за те, що заставъ у нихъ великій неладъ и нехарнôсть.

† Посмертнѝ вѣсти.

Померли: Въ Коросно, Янъ Непомукъ въ Олексова Гнѣвошъ, бувшій редакторъ Strażnic ы, въ 65 роцѣ житя; — въ Дрогобичи Гнатъ Тіґерманъ, краєвый адвокатъ въ 37 роцѣ житя; — въ Добромили Тома Гофмокль, судя повѣтовый.

Всячина.

— **Спека и пошесть.** Спека, яка була минувшого мѣсяця въ цѣлôй Европѣ, и майже рôвночасне зъ нею выступлене холеры мимо волѣ нагадують давнѝ часы, коли то такъ само рôвночасно зô спекою проявляли ся всѣлякѝ пошести и другѝ нещастя, що страшно десяткували людей. Старѝ лѣтописи згадують н. пр., що въ 484 р. по Христѣ була така спека, що въ Италіи зôсохъ по всѣхъ винницяхъ виноградъ и поусыхали дерева оливнѝ. Того року появилась була на небѣ комета а огниста гора Везувъ два разы выбухала и наробила богато шкоды. По горячôмъ лѣтѣ въ 550 р. розôйшлась була зъ Єгипту по цѣлôй Европѣ страшна небувала доси пошесть. Люде дôставали насамперед горячку, вôдтакъ бôль головы, а опôсля починали страшно маячити, наконецъ дурѣли, кидали собою якъ скаженѝ, дôставали выбуху крови и тогды вже кôнчили житє въ страшныхъ мукахъ. Въ 590 р. пôдчасъ горячого лѣта далась була дуже въ знаки страшна смотолока (инфлюенца). Люде дôсталали дуже сильного болю головы и падали безъ памяти на землю, зачинали вôдтакъ страшно пчихати, а вôдтакъ позѣвати и потôмъ заразъ умирали. Зъ тои то поры пôшовъ той звычай, що люде, коли хто пчихне, кажуть оденъ другому: Дай Боже здоровле. Въ декотрыхъ сторонахъ Европы задержавъ ся зъ тои поры до нинѣ ще й другій звычай, а то, що люде хрестять ся, коли видять, що хтось позѣває.

Въ 874 була такожь велика спека, по нѣй настала посуха, а за нею прийшовъ голодъ. На Нѣмеччину и Францію спали були того року такѝ великѝ роѣ саранчѣ, що хмарами на кôлька миль довгими и широкими закрывали небо, коли летѣли, ажь наконецъ перелетѣвши тѝ краѣ, потопили ся въ мори.

Дивна якась пошесть появилась була пôдчасъ горячого лѣта въ 923 р.; єѣ называли „святымъ огнемъ“. Люде дôставали у внутрѣ якогось сильного запаленя и умирали середъ страшныхъ корчѣвъ. Бувало и такъ, що люде дôставали якогось запаленя въ рукахъ або ногахъ и тѣло гнило та вôдпадало. Въ полудневôй Франціи згинуло на ту страшну пошесть 40.000 людей. Пошесть ту называли такожь „слабостію св. Антонія“; ставили для недужихъ окремѝ шпиталѣ, званѝ домами св. Антонія, устроювали вôдпусты и богослуженя по церквахъ. Однакожь „святый огонь“ щезъ ажь пôдъ конець 12 столѣтя, коли то въ Европѣ появилась першій разъ нова страшна пошесть — вôспа.

По лютôй зимѣ 1112 р. наступило таке горяче лѣто, що вôдъ спеки займали ся дерева, корчѣ и трава та горѣли. Въ чотири роки пôзнѣйше настало було знову по цѣлôй Европѣ такъ часте и страшне трясенє землѣ, що люде вже таки на добре сподѣвали ся страшного суду. До спеки прилучивъ ся ще й поморъ, великѝ повенѣ, бурѣ та саранча, а великій страхъ пôшовъ бувъ по цѣлôй Европѣ. Въ 1133 р. була знову въ лѣтѣ велика спека. Въ 1192 р., отже якъ разъ 700 лѣтъ тому назадъ, була такожь велика спека и того року проявилась була якась „чотиродневна“ пропасниця, вôдъ котрои люде до 4 днѣвъ умирали. А вже правдиво африканьска спека мусѣла бути въ 1231 р. въ полудневôй Нѣмеччинѣ, бо въ лѣтописяхъ згадує ся, що того року можна було въ пѣску яйцѣ упечи якъ въ грани.

Велика посуха, недуги и дорожня були пôдчасъ горячихъ лѣтъ въ рокахъ 1236 и 1258 ажь до 1560 р. Въ сѣмъ послѣднôмъ роцѣ, коли то була якась „велика пошесть“, настала була въ Италіи секта т. зв. „бичовниковъ“, т. є. людей, котрѝ били себе и мучили всѣлякими способами, щобы тымъ упросити ласки Божои и вôдвернути пошесть. Тая секта розширилась була до року по цѣлôй Европѣ. По лютôй зимѣ 1322 р. настало було горяче лѣто и великѝ зливы та повѣнь, а въ слѣдъ за тымъ появила ся знову якась пошесть, мабуть вôспа, вôдъ котрои гинули особливо дѣти тысячами, и умирали такожь и старшѝ люде. Бувъ то лишь початокъ найстрашнѣйшои пошести, яка доси була въ Европѣ, бо заразъ по тôмъ появилась джума або т. зв. „чорна смерть“, котра пересунулась по цѣлôй земли. Людемъ выкидало, кажуть, якѝсь чорнѝ болячки, особливо пôдъ пахами и они гинули до кôлька хвиль. Люде падали трупами на улицяхъ и такъ лежали та гнили, бо не було кому ихъ поховати. Мѣста були такъ зацовѣтренѝ, що люде, котрѝ ще остали ся при житю, мусѣли зъ нихъ утѣкати. По домахъ лежало всюды повно трупôвъ, котрыхъ вôдтакъ вытягано гаками на улицю и тамъ полишувано, доки ажь не можна було ихъ похоронити. Въ 1346 р. пустивъ бувъ хтось поголоску, що то жиды наслали ту пошесть, що они затроюють керницѣ, зъ котрыхъ христіяне беруть воду и т. д., и зъ того пôшли страшнѝ погромы жидôвъ; ихъ почали гнати зъ Нѣмеччины и они опôсля зайшли ажь до насъ.

Великѝ спеки були въ рокахъ 1366, 72, 88, 90, 91 и 94, а пôдъ конець сего столѣтя прилучила ся до звѣстныхъ вже недугъ ще одна нова, звана „танцемъ св. Вита“ — люде крутили ся, нѣбы танцювали, доки ажь обезсиленѝ не упали на землю и не згинули. Знову пôшовъ бувъ великій переполохъ по людехъ. Въ Италіи збирали ся люде тысячами и убравшись въ бѣлу одѣжь — вôдъ того й звали ихъ „альбаті“ — ходили по вôдпустахъ. Кôлька тысячь такихъ людей ишло неразъ парами та спѣвали пѣснь, котру уложивъ бувъ папа Іоанъ и падаючи всѣ наразъ на землю, молили Бога и кричали: „Помилуй насъ!“

Не станемо вычисляти дальше тыхъ горячихъ лѣтъ и пошестей, якѝ онѣ звычайно зъ собою приносили, бо они зъ новѣйшихъ часôвъ вже загально звѣстнѝ. А коли теперь спытаємо, яка єсть звязь межи спекою а пошестями, то можна на то хиба лишь то вôдповѣсти, що теплота спріяє очевидно розвоєви зародкôвъ всѣлякихъ небезпечныхъ недугъ.

Впрочôмъ не було на нѣмъ нѣчого, що нагадувало такого факіра, про якого склались вже й байки, а котрого мы представляємо собѣ яко вымарнѣлого постника, на котрôмъ лишь шкôра и кости, а котрого лице вѣчно понуре.

Противно, мôй кулі мужчина хорошій, высокій, за трицяти лѣтъ, добре збудованый и нѣчого собѣ годованый; выглядає якъ индійскій Бахусъ. Веселои вдачѣ, любить собѣ жартувати. Постити не любить. Безъ упередженя забирає ся до моихъ консервôвъ американьскихъ, а навѣть и упє ся, коли добере ся до моихъ запасôвъ тафіѣ (рôдъ горѣвки); не боить ся, що поскоромить ся, коли мастить мои чоботы свиньскимъ смальцьомъ.

Вôнъ, факіромъ!... и ще бы!

Той здогадъ здававъ ся менѣ теперь такъ смѣшный, що я таки ажь розсмѣявъ ся.

Але Самі не давъ ся збити зъ пантелику, лишь говорить спокôйно:

— Не можешь заснути... я тобѣ кажу, що нашлю на тебе сонъ, а ты смѣєшь ся.... чого?

— Бо плетешь дурницѣ.

— Якъ таки дурницѣ?

— Докажи, що нѣ.

— Ты Сагібъ *).... то прикажи.

(Дальше буде).

*) Въ индійскôй мовѣ значить — панъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Пятицеркви 14 вересня. По обѣдѣ вечеромъ вôдбувъ ся величавый походъ зô смолоскинами, котрому приглядавъ ся Є. Вел. Цѣсарь зъ балькона запросивши ще й президента міністрôвъ ґр. Сапаріого. Трицять тысячѣвъ народу повитало Монарха зъ великимъ одушевленємъ.

Пятицеркви 14 вересня. На маневрахъ дивізійныхъ ужпвала и артілерія бездымного пороху зъ фабрики въ Прешбурзѣ, зъ котрого и при найострѣйшôмъ огни не було видко дыму.

Вѣдень 14 вересня. Въ буковиньскôмъ процесѣ не признають ся всѣ урядники фінансовѝ и купцѣ до вины крôмъ одного респіцієнта Банка. Тшцѣнецкій каже, що не бравъ нѣякихъ подарункôвъ.

Будапештъ 14 вересня. На внесенє старшого фізика мѣского постановлено палити всѣ посылки изъ холеричныхъ сторôнъ безъ взгляду на ихъ вартôсть и безъ вôдшкодованя.

Праґа 14 вересня. Членъ Палаты панôвъ кн. Каміль Роганъ померъ въ 92-ôмъ роцѣ житя.

Задаръ 14 вересня. Соймъ вôдложено пôсля єго жаданя зъ 9 с. м.

Гамбурґъ 14 вересня. Вчера занедужало 333 людей а померло 142.

Ґенова 14 вересня. Король королева и князѣ перебули вчера 2 годины на торжествѣ на корабли францускôмъ и заявили францускому адміралови, що се торжество буде для нихъ наймилѣйшою згадкою.

Курсъ львôвскій

зъ дня 14 вересня 1892.

	платять зр.	кр.	жадають зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	336	—	340	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	215	—
2. Листы заставнѝ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	85	101	55
„ „ 5% выльос. въ 10% прем.	107	60	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	15	98	95
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	30	97	—
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	94	70	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	50	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	—	95	40
3. Листы довжнѝ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	52	50	55	50
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемнія. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	94	10	94	80
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	101	50	102	—
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	103	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	40	92	10
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіслава	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	70	18	—
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	12	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	64	5	73
Рубель паперовый	1	20	1	22
100 марокъ нѣмецкихъ	58	35	58	95

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Експедицiя мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнй“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґiля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючiй зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемiчно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делiкатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делiкатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґiля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Хто хоче купити

колдры, доброи домашнои роботы, або **матерацы,** то найлѣпшй може собѣ выбрати въ спецiяльнôмъ складѣ и роботни постелѣ пôдъ фiрмою

IОСИФЪ ШУСТЕРЪ

Львôвъ ул. Коперника ч. 7.

Великiй выбôръ коцôвъ и хôдникôвъ.

Цѣны безконкуренцiйни найнизшй.

Цѣнники даромъ и франко.

86 (Львôвъ, Импреса)

На пору курацiйну 1892

поручае справдѣ добрый

ЧАЙ

россiйскiй 78

Сидôръ Воль

властитель одинокои торговлѣ лише чаемъ, котра истнуе вже 22 роки

у Львовѣ, Сикстуска 6.

Штучни 80

зубы и щоки

после найновѣйшого систему американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоiдѣ, якъ такожъ всякй направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты споруджае ателiе дентистично-технiчне

Б. БЕРҐЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5.
дôмъ Всп. п. Штроменгера.

Австрiйско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фiнансовй и господарскй обявы обширно и предметово. Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшiй. Попри жертвы, якй на насъ накладае побôльшене обему, высокôсть предплаты зôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богати змѣстомъ числа 1 зр.

Администрацiя: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольонiяльныхъ, по дроґерiяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтмiллера у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.